

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : EMANOIL DAN

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : I. S. CODREANU

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
 6 luni 20 »
 3 luni 10 »
 Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5

Lângă Palatul Justiției

= TELEFON 16/98 =

Față cu evenimentele grave la ordinea zilei și având în vedere cererile ce ni s'au adresat de majoritatea D-lor Primi-președinți de Curți și Tribunale cum și a D-lor Decani ai Corpurilor de avocați de a se amâna banchetul ce urmă să aibă loc la 30 Maii cor., în onoarea D-lui Prof. Dimitrie Alexandresco, directorul acestui ziar, ca răsplătă a muncii depuse pentru terminarea operei sale de Drept civil, pentru a putea lua parte la sărbătorire un număr cât mai mare, Comitetul de inițiativă, apreciind utilitatea, a hotărât amânarea datei banchetului pentru o altă zi ce se va anunța la timp.

Comitetul

SUMAR

— Raportul d-lui Decan D. Alexandresco asupra tezei de doctorat a d-lui avocat Florin Sion: Considerațiuni asupra elaborării Codului civil român.

— Curtea de apel Galați s. I: Const. Caranfil și alți 7 avocați cu D. I. Gheorghiu: (Secretarii de Parchet, deși asimilați cu greșierii, nu pot fi înșeriși ca apărători).

RAPORT ASUPRA TEZEI DE DOCTORAT**Considerațiuni asupra elaborării Cod. civil Român**

« Considerațiuni asupra elaborării codului civil român în legătură cu principalele controverse », este titlul importantei lucrări, pe care d-l Florin Sion, un distins elev al facultății noastre, o prezintă ca teză pentru doctorat și care, în realitate, este o adevărată monografie asupra diferitelor puncte de drept, speciale legislației noastre civile.

Candidatul, ocupându-se în partea istorică a acestei lucrări de elaborarea codului nostru civil, arată că o primă comisiune instituită la 1859, a elaborat un proiect de cod civil după acel francez care, cu oarecare modificări împrumutate dela codul italian, ar fi devenit codul civil ce ne cărmuește astăzi.

După câteva considerații generale asupra acestei legislații, plină de defecte și de controverse, candidatul se ocupă de câteva inovații ale codului civil actual, arătând că peste 365 de ar-

ticole ale codului francez au fost eliminate de legiuitorul nostru.

Intre modificările însemnate aduse codului francez, care, afară de mici excepții, a servit de model legiuitorului nostru, candidatul citează cele mai de căpetenie, și anume: obligația moștenitorilor de aplăți *ultra vires* datoriiile și sarcinile succesiunii; dreptul legatarilor cu titlu universal la fructele lucrului legat din ziua cererii în judecată, sau din ziua în care i s'a oferit predarea legatului (art. 898 c. civ. rom.); modificarea adusă codului francez cu privire la legatul lucrului altuia (art. 906, 907 c. civ. rom.), dispoziție împrumutată dela dreptul roman, etc.

Printre eliminările fericite, făcute de codul nostru, candidatul citează, între altele, separația de trup (*a toro et mensa*) care n'a fost niciodată în moravurile noastre, tutela oficioasă, instituția curatorului *ventris*, care este o ofensă adusă femeii rămasă îngreunată în urma morții bărbatului său, instituția tutorului subrogat, moartea civilă, care a dispărut din toate legiurile moderne, teoria prezumpțiilor, așa zisă a comorienților, reîntoarcerea și retractul succesoral, comunitatea legală, contractul de « bail à cheptel », constrângerea corporală, căci legea din 1864, care o admite, și care n'a fost abrogată prin altă dispoziție legislativă, s'a născut moartă, etc.

La pag. 42 urm. candidatul vorbind pe larg de reductibilitatea dotei, arată discuțiile ce s'au ivit în codul nostru asupra acestei chestiuni, în privința căreia ne-am văzut silit de a ne schimba părerea dela o ediție la alta, admitând, cu drept cuvânt, reductibilitatea dotei, care are menirea de a introduce egalitatea între copiii aceiași persoane, egalitate care este baza sistemului succesoral modern.

Printre modificările admise de codul actual, după legiurile noastre anterioare, candidatul semnalează (p. 55 urm.), unele împiedicări la căsătorie art. 145 — 149 c. civil român), vrăjmășia unuia din soți ca ocauză de despărțenie, con-

strângerea tutorului la darea socotelilor obștești, chestiune care a dat loc la mai multe sisteme; dreptul de succesiune al văduvei sărace în avere bărbatului ei, drept împrumutat de legiuirile noastre anterioare dela *Autentica præterea*; emfiteoza care distruge unitatea de legislație și care, ca atare, ar fi trebuit să fie cu desăvârșire desființată; modificările admise de codul nostru în privința unor texte dela tutelă, modificări de detaliu, împrumutate în mare parte dela legea epitropicească din 1840, etc.

Intr'un capitol special, (p. 64 urm.), candidatul semnaleză neajunsurile legii noastre în privința succesiunii copiilor naturali, nădăjduind, ca și noi, că timpul nu este departe când legiuitorul, bazat pe echitate și pe simțul cel mai elementar de sfântă dreptate, va îndreptă această lacună, am putea zice această pată a legislației actuale.

În privința darurilor manuale, candidatul le admite cu drept cuvânt, deși s'au ivit oarecare discuții și în această privință.

Într'un capitol special, care este însă necomplet, fiindcă autorul își rezervă dreptul de a-l completa printr'un studiu ulterior, candidatul arată mai multe modificări, dintre care unele foarte importante, admise de legiuitorul nostru după observațiile lui Marcadé. Astfel este, de exemplu, teoria prescripției instantanee în privința mobilelor (art. 1909 c. civ. rom. modificat dela codul francez); eliminarea faimosului art. 900 din codul fr., care există și în codul Calimach și care printr'o coincidență extraordinară, are în acest din urmă cod aceeași numerotație. În această din urmă candidatul critică, cu drept cuvânt, jurisprudența noastră, care ajunge a aplica acest text în privința testamentelor, și la noi, deși el este excepțional și a fost eliminat de legiuitorul nostru, în urma criticei foarte întemeiate a tuturor autorilor, cu Marcadé în frunte. Asupra acestei importante chestiuni, candidatul pare a admite sistemul pe care l-am susținut în comentariile noastre de drept civil, și pe care l-au consacrat mai multe Curți de apel, între care, mai cu seamă, Curtea din Iași și cea din București.

Nu tot astfel este însă în privința rentelor perpetue, pe care, în contra părerei ce am susținut din toată convingerea, candidatul le admite, conform unei jurisprudențe recente a Curței din Craiova și a Curței de casație¹⁾.

Deși Marcadé a fost necontestat, pe unele locuri, călauza legiuitorului nostru, totuși candidatul ne arată că legiuitorul român s'a depărtat uneori dela acest autor, admițând soluții contrare

părerei sale. Între aceste din urmă vom cită o modificare foarte importantă, de oarece candidatul nu vorbește și anume: teoria titlului *pro herede*, pe care Marcadé o combate împreună cu toți autorii, și pe care legiuitorul nostru o admite, împrumutând-o dela codul Caragea. Cel puțin în acest sens se pronunță jurisprudența noastră, afară de o decizie recentă a Curței din Iași, a cărei părere am criticat-o¹⁾.

Teoria prescripției instantanee, admisă prin art. 1900 din codul nostru, despre care candidatul vorbește în o notă (p. 83) deasemenea, susținută de Marcadé și împrumutată dela acest autor²⁾.

În ultimile două capitole ale aceste lucrări, candidatul se ocupă de privilegiile și ipotecile, arătând că principalele modificări ale acestei materii sunt împrumutate dela legea belgiană din 1851.

Cât pentru modificările împrumutate dela codul italian, candidatul ne arată că ele sunt relative la împărțirea prin atribuție, la raport, la garanția de evicțiune datorită de donator, la răspunderea solidară rezultând din delict și quasi-delict, la arvună, la împrumut, etc.

Am semnalat de mult aceste modificări împrumutate dela codul italian, așa că suntem astăzi scutit de a mai reveni asupra lor. Candidatul le arată mai pe toate.

* * *

Concluzie: Lucrarea pe care am analizat-o mai sus în prea puține cuvinte, este meritorie. Ea este, după părerea noastră, cea mai bună teză de doctorat ce a fost prezentată până acum facultății noastre. În consecință se autoriză tipărirea ei.

Raportor, D. ALEXANDRESCO

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, SECȚIA I

Audiența dela 13 Maiu 1915

Președenția d-lui AL. BARSESCU, prim-președinte

Decizia civilă No. 65

Const. Caranfil și alți 7 avocați cu D. T. Gheorghiu

Apărători. — Inscierea lor în tablou prin ordonanța Primilor președinți de tribunale. — Secretar de parchet. — Asimilarea lui cu grefierul de tribunal și înscrierea sa prin ordonanță ca apărător de către primul președinte. — Revizuirea înscrierii de către Consiliul de disciplină al Baroului. — Admiterea sa și înscrierea pe lângă o singură judecătorie. — Atacarea deciziunii cu apel de către avocați. — Admisibilitate. — Ștergerea sa ca neavând calitate. — (Art. 125 legea judecătorilor de ocoale; Art. 11 din legea Corpului de avocați din 1907).

Secretarii de Parchet, deși asimilați în grad cu grefierii unde funcționează, nu pot beneficia de

¹⁾ Vezi *Dreptul* din 1913, No. 73 și tom. XI al coment. noastre de drept civil, p. 134 urm.

²⁾ Vezi tom. XI sus citat, p. 100 și p. 348, 349.

¹⁾ Vezi tom. XI al coment. noastre, p. 206, nota 2.

dispozițiile art. 125 legea judecătorilor de ocoale, pentru a fi înscrși și trecuți pe tablourile apărătorilor, iar acei cari au fost înscrși de Primii-președinți ai tribunalelor și profesând au fost menținuți pe tablouri de Consiliile de disciplină ale Barourilor, pot fi șterși de Curtea de apel în urma atacării cu apel a înscrierii de către 3 avocați din acel Barou.

Curtea,

Asupra apelului făcut de d-nii Constantin Caranfil, N. Drăgănescu, A. Ioanovici, V. Teodoru, N. G. Popa, B. Zosmer, Ion Ciuntu și C. G. Mitescu avocați din Galați, prin procurator d-l avocat A. Veniamin, în contra deciziunilor Consiliului de disciplină al Corpului de avocați din județul Covurlui din 14 Aprilie 1907, prin care s'a dispus înscrierea d-lui Dimitrie T. Gheorghiu în tabloul apărătorilor din județul Covurlui și din 5 Noembrie 1914, prin care s'a dispus cantonarea lui pe lângă judecătoria Ocolului Berești, precum și asupra apelului făcut de numitul Dimitrie T. Gheorghiu în contra deciziunii aceluiaș Corp de avocați din 5 Noembrie 1914;

Având în vedere că, prin apelul făcut de avocații sus menționați se cere ștergerea d-lui Dimitrie T. Gheorghiu, din tabloul apărătorilor din județul Covurlui, și depe acela al judecătoriei Ocolului Berești unde a fost înscris, de oarece a fost înscris în mod neregulat, neîntruind condițiunile cerute de art. 123 din legea judecătorilor de ocoale din 1896, în baza căruia i s'a recunoscut dreptul de apărător; iar d-l Dimitrie T. Gheorghiu prin apelul său, cere a fi înscris pe tabloul tuturor judecătorilor din județul Covurlui, după cum i s'a recunoscut dreptul prin ordonanța d-lui prim-președinte al Tribunalului Covurlui No. 4270 din 10 August 1904, iar nu numai pe lângă judecătoria Ocolului Berești;

Având în vedere că apelantul Dimitrie T. Gheorghiu prin avocatul său C. Toneanu, se apără susținând în prima linie, că apelul avocaților este inadmisibil, pentru că legea Corpului de avocați nu le-a recunoscut un asemenea drept în contra înscrierilor făcute în tabloul apărătorilor, și în al doilea rând, că consiliul era incompetent de a mai decide cantonarea sa numai la judecătoria Ocolului Berești prin deciziunea din 5 Noembrie 1914, de oarece prin art. 125 al legii judecătorilor de ocoale din 1907, atribuțiunile consiliului de disciplină au fost trecute asupra judecătorilor de ocol;

Având în vedere că, prin art. 89 din legea pentru organizarea Corpului de avocați din 1907, s'a dat în căderea consiliului de disciplină al corpului de avocați atât dreptul de a alcătui tablourile de apărători în exercițiu pe lângă judecătorile de pace, care mai înainte eră dat în competența președinților de tribunale, conform art. 123 din legea judecătorilor de pace din 1896, cât și jurisdicțiunea disciplinară asupra lor, care, conform aceluiași text de lege, aparținea tribunalelor de județe;

Având în vedere că, prin această dispozițiune apărătorii au fost în totul asimilați avocaților, de cari nu se mai deosebesc decât numai sub raportul locului, unde își exercită profesiunea și prin urmare este natural a fi supuși aceluiași regule, atât în privința modului de alcătuire a tablourilor, cât și a jurisdicțiunei disciplinare ca și avocații, nefiind niciun motiv dictat de lege, nici de rațiune pentru a face vreo distincțiune;

Având în vedere că, prin art. 11 din legea pentru organizarea corpului de avocați din 1907 s'a recunoscut dreptul de a se ataca oricând cu apel înaintea Curței

de apel, deciziunile consiliului de disciplină, prin cari s'a dispus înscrierea de avocați în tablou atât procurorului general, cât și la trei avocați înscrși în tablouri, în scopul de a se evita erorile sau înscrierile nelegale, ce s'ar strecură în tablourile de avocați, după cum se dispuseseră prin legea din 8 Iulie 1884, pentru complectarea legii corpului de avocați din 1864, care nu prevedea niciun mijloc de a se ataca deciziunile consiliului de disciplină, în cazurile când s'ar fi făcut înscrieri în contra dispozițiilor legii; oricum legiuitorul nu a voit a mai dăinui, ca în tablourile de avocați să figureze înscrise persoane, ce nu aveau dreptul la aceasta și a organizat o procedură pentru a se atacă decisiunile consiliului de disciplină, pentru nedreptele înscrieri de avocați în tablou, este natural a crede, că aceiaș procedură trebuie urmată și pentru înscrierile de apărători atâta vreme, cât prin dispozițiunile finale ale legii pentru organizarea corpului de avocați s'a dat tot în atribuțiunile și competența consiliului de disciplină de a alcătui și tablourile de apărători depe lângă judecătorile de ocoale fără a edictă alte formalități pentru alcătuirea acestor tablouri decât acelea pentru alcătuirea tablourilor de avocați, căci și aceștia exercită aceeași profesiune ca și avocații, dar numai pe lângă judecătorile de ocoale, și este aceeași rațiune de a nu se lăsa alcătuirea tablourilor de apărători la discrețiunea consiliului de disciplină, pentru a se evita erorile sau abuzurile de înscrieri de apărători;

Având în vedere că, dacă pe lângă aceste argumente trase din similitudinea profesiunii de apărător și avocat și a supunerii lor aceleiași jurisdicțiuni a consiliului de disciplină a corpului de avocați, atât în privința înscrierii în tablou cât și a acțiunei disciplinare spune care dealtfel art. 89 din legea corpului de avocați, spune formal, că se urmărește după aceleiaș regule ca și pentru avocați, mai adăugăm principiul celor două grade de jurisdicțiune, în virtutea căruia se recunoaște deschisă calea apelului în contra oricărei hotărâri, atâta vreme, cât nu este oprită printr'un text formal de lege nu mai începe îndoială că, în lipsa unui asemenea text de lege prohibitiv, trebuie recunoscut dreptul de apel în contra deciziunilor consiliului de disciplină, prin care se dispune înscrierea unei persoane în tabloul apărătorilor după cum s'a recunoscut formal acelaș drept în contra deciziunilor consiliului de disciplină, prin care s'a dispus înscrierea în tabloul de avocați;

Aceasta fiind norma de urmat, pentru recunoașterea căilor de atac ale hotărârilor, nu trebuie privită dispozițiunea finală a art. 89 din legea pentru organizarea corpului de avocați, prin care se spune «că în privința jurisdicțiunei disciplinare a consiliului de disciplină se urmează aceleiaș regule ca și pentru avocați, ca o excepțiune, pentru recunoașterea dreptului de apel în contra deciziunilor date de consiliul de disciplină numai în materie disciplinară, după cum susține avocatul apelantului D. Gheorghiu, ci ca o aplicațiune a dreptului comun organizat de legiuitor pentru exercițiul acțiunilor disciplinare în contra avocaților, așa că, cu toată tăcerea legii, în privința căilor de atac a deciziunilor consiliului de disciplină date asupra înscrierilor în tabloul apărătorilor, dreptul de apel trebuie recunoscut și în contra acestor deciziuni și după aceleiaș regule ca și în contra deciziunilor de înscriere în tabloul avocaților, căci o dispozițiune înscrisă în lege, analogă cu aceia, cu privire la acțiunea disciplinară, ar fi constituit o repetițiune inutilă a principiului celor două grade de jurisdicțiune;

Că în această situațiune apelul făcut de un număr

mai mare de trei avocați, după cum cere art. 11 din legea pentru organizarea corpului, în contra deciziunilor consiliului de disciplină, al corpului de avocați, din județul Covurlui prin care s'a dispus înscrierea d-lui D. T. Gheorghiu, în tabloul apărătorilor din județul Covurlui, și cantonarea lui la judecătoria ocolului Berești este admisibil; ceea ce nu ar fi trebuit să fie contestat de numitul, când el însuși ataca cu apel deciziunea aceluiași consiliu, prin care a fost cantonat la judecătoria ocolului Berești, ceea ce implică în sine recunoașterea precum și necesitatea apelabilității deciziunilor consiliilor de disciplină, cari dispun asupra drepturilor de a exercita profesiunea de apărător pe lângă judecătorii de ocoale;

Având în vedere, că și al doilea motiv al incompetenței consiliului de disciplină de a mai dispune cantonarea apărătorilor pe lângă o singură judecătorie, în urma legii judecătorilor de ocoale din 1907, invocat de apelantul D. T. Gheorghiu, nu este întemeiat, pentru motivul că, prin art. 89 din legea corpului de avocați din 1907 s'a dat în căderea consiliilor de disciplină, atât dreptul de a alcătui tablourile de apărători pe lângă judecătorii de ocoale, cât și de a exercita jurisdicțiunea disciplinară, în contra lor; iar prin art. 125 din legea jud. de ocoale din 1907, aceste drepturi ale consiliului de disciplină nu au fost atinse, de cât numai în ce privește acțiunea disciplinară, fiind puși de aci înainte apărătorii sub directă supraveghere a judecătorului de ocol respectiv, care exercită asupra lor jurisdicțiunea disciplinară așa că atribuțiunile de alcătuire a tabloului de apărători au rămas tot consiliului de disciplină al corpului de avocați, cu toate consecințele ce ar decurge pentru cei interesati din alcătuirea acestor tablouri;

Având în vedere în fond, că din procesul verbal al consiliului de disciplină al corpului de avocați din jud. Covurlui, din 14 Aprilie 1907, se constată, că apelantul Dimitrie T. Gheorghiu, a fost înscris în tabloul avocaților din jud. Covurlui, fără însă a se examina titlul în baza căreia a obținut dreptul de apărător; iar din procesul verbal al aceluiași consiliu din 5 Noembrie 1914 se constată că după cererea însuși a apelantului Dimitrie T. Gheorghiu, înregistrată la No. 18 din 31 Martie 1907, prin care arată că exercită profesiunea de apărător, pe lângă judecătoria ocolului Horincea cu reședința în Berești, a fost cantonat de a-și exercita profesiunea de apărător numai pe lângă această judecătorie;

Având în vedere, că în instanță apelantul D. T. Gheorghiu a prezentat ordonanța No. 4270 din 10 August 1904 a D-lui Prim-Președinte al tribunalului Covurlui, din care se constată, că a fost recunoscut numitului dreptul de apărător pe lângă judecătorii de ocoale din jud. Covurlui pe baza titlului de secretar de parchet clasa II la trib. Covurlui;

Având în vedere, că, prin art. 123 din legea judecătorilor de pace din 1896, s'a recunoscut dreptul de a exercita profesiunea de apărător sau procurator pe lângă judecătorii de ocol acelor persoane, care vor fi funcționat în timp de doi ani cel puțin, ca judecători sau ajutoari de judecătorie de pace, ca Grefieri de Curți sau tribunale, chiar dacă nu ar fi titrați, și sub condițiunea de a nu fi destituiți din acele funcțiuni pentru abateri grave de la datorie;

Că aceste cazuri constituind o excepțiune la principiul pus în art. 1 din legea corpului de avocați, dupe care nimeni nu va putea exercita profesiunea de avocat, dacă pe lângă alte condițiuni impuse de lege nu va fi titrat, licențiat sau doctor în drept—nu pot fi întinse prin in-

terpretare și deci nu se poate acorda favoarea de a fi înscriși printre apărători la judecătorii de pace personale fără titlu de cât numai dacă întrunesc condițiunile prevăzute expres prin art. 123 din legea jud. de ocoale; ori apelantul Dimitrie T. Gheorghiu, nefiind nici judecător, sau ajutor de judecător de pace, nici Grefier de Curte sau tribunal, și nici măcar ajutor de grefier de Curte sau tribunal, până la care unii președinți de tribunale au întins, prin interpretarea după similitudinea funcționarilor ce exercită față de grefierii acelor instanțe, dreptul de apărător la judecătorii de ocoale, ci numai secretar de parchet clasa II-a la tribunalul Covurlui, nu avea dreptul de a i se acorda calitatea de apărător pe lângă judecătorii de ocoale, așa că înscrierea sa a fost făcută în mod neregulat, și cu încălcarea dispozițiunilor art. 123 din legea jud. de pace din 1896;

Având în vedere, că prin art. 123 din legea judecătorilor de pace din 1896, dându-se în căderea președinților de tribunale, dreptul de a constata și recunoaște calitatea de apărător al unei persoane, și de a alcătui pentru fiecare judecătorie lista apărătorilor sau procuratorilor admiși a-și exercită profesiunea pe lângă acea judecătorie, nu a prevăzut și modul de a se ataca ordonanțele președinților de tribunale prin care s'au făcut înscrieri în contra dispozițiunilor legii, ci s'a ocupat numai de cazul de abateri grave dela datoriile profesionale ale apărătorului, dându-se în căderea tribunalului dreptul de a retrage temporal apărătorului autorizația de a-și exercita profesiunea, dar prin aceasta nu trebuie să credem, că legea a dat o putere nețarmurită președinților de tribunale de a acorda favoarea de a fi apărători ori cării persoane, ce nu ar întruni condițiunile impuse de lege, nesupunând ordonanțele lor nici unei căi de atac, pentru înscrierile în tabloul avocaților făcut cu încălcarea legii, fiind nule, conform art. 3 din legea dela 8 Iunie 1884, pentru complectarea legii corpului de avocați din 1864, și nulitatea putând fi cerută ori când de un avocat înscris în tablou sau de Ministerul public, acciaș regulă trebuie urmată și pentru înscrierile în tabloul apărătorilor de pe lângă judecătorii de pace făcute de președinții de tribunale, conform dreptului ce li s'a acordat prin art. 123 din legea judecătorilor de pace, fiindcă și în aceste cazuri există același interes de ordine publică, de a nu se tolera exercițiul unei profesii, pe care legea nu a lăsat-o la facultatea fiecăruia, ci a îngădit-o de anumite condițiuni de aptitudine profesională;

Având în vedere că, cu toate condițiunile de capacitate impuse de lege, consiliile de disciplină au făcut înscrieri de avocați în contra legii, cari au exercitat profesiunea întrucât înscrierile în tablou sunt executorii, dacă nu au fost atacate cu apel, și un abuz în același sens s'a făcut și cu înscrierea apărătorilor de judecătorii de pace, ceea ce a fost cunoscut propunătorilor legii pentru organizarea corpului de avocați din 1907 și nu s'a voit a se mai tolera asemenea abuzuri, și nici a se legitima înscrierile nelegale, după cum se făcuse prin legea din 8 Iunie 1884, pentru înscrierile anterioare, proclamându-se nulitatea numai pentru înscrierile nelegale făcute după acea lege, cum rezultă din dispozițiunile urmate în Camera deputaților și mai ales din declarațiunile d-lui M. Antonescu raportorul legii în ședința dela 22 Februarie 1907;

Că aceasta fiind ideea dominantă, în discuțiunile urmate asupra legii pentru organizarea corpului de avocați, ne explică lămurit și sensul art. 89 din acea

lege, prin care se dispune că apărătorii instituți prin art. 123 din legea judecătorilor de pace cari se vor găsi regulat înscrși la promulgarea legii, vor putea să-și exercite și în viitor profesiunea numai pe lângă judecătorii de pace, ceea ce însemnează că legea nu a voit a mai tolera exercițiul profesiunii de apărător tuturor apărătorilor înscrși prin ordonanțele prezidențiale, ci numai acelor care se găseau regulat înscrși, adică, cari întruneau condițiunile impuse de lege, căci numai aceștia puteau fi considerați ca regulat înscrși;

Având în vedere că prin art. 89 al legii corpului de avocați din 1907 dându-se în căderea consiliilor de disciplină pe de o parte dreptul conferit mai înainte președinților de tribunale de a forma tablourile de apărători, ce aveau a exercita profesiunea pe lângă judecătorii de ocoale, iar pe de alta, dispunându-se că pe viitor vor putea să-și exercite profesiunea de apărători numai aceia ce se vor găsi regulat înscrși, era natural ca în acele tablouri consiliile de disciplină, să nu treacă de cât pe cei ce îi găsea regulat înscrși de președinții de tribunale, căci de la promulgarea legii alte înscrieri nu se mai puteau face, pentru a-și putea exercita profesiunea în viitor, ori apelantul Dimitrie T. Gheorghiu, nefiind regulat înscris printre apărători, pe lângă judecătorii de ocoale, căci nu întrunea condițiunile cerute de lege, pe nedrept a fost înscris pe tabloul de apărători pe lângă judecătorii de ocol din jud. Covurlui, de către consiliul de disciplină, neavând dreptul de a exercita această profesiune, așa că apelul făcut de avocații menționați mai sus, atât în contra deciziei consiliului de disciplină din 14 Aprilie 1907, prin care s'a dispus înscrierea sa ca apărător, precum și în contra deciziei aceluiaș consiliu din 5 Noembrie 1914, prin care a fost cantonat a-și exercita profesiunea numai pe lângă judecătorii ocolului Berești, este fondat; și numitul Dimitrie T. Gheorghiu, urmează a fi șters de pe tabloul apărătorilor din județul Covurlui;

Că apelantul Dimitrie T. Gheorghiu urmând a fi șters după tabloul apărătorilor, ca unul ce a fost înscris pe nedrept, devine fără interes de a se mai discuta cantonarea sa pe lista unei singure judecătorii, așa că apelul său trebuie a fi respins.

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier V. Bălășescu, admite apelul avocaților, respinge apelul lui Gheorghiu, etc.

(ss) N. Dimitrescu, V. Bălășescu, C. C. Vasiliu.

Opinie

Subsemnatul sunt de părere a se respinge amândouă apelurile pe următoarele motive:

În ce privește apelul făcut de un număr de avocați.

Având în vedere incidentul de inadmisibilitate a acestui apel, ridicat de partea protivnică, pe motiv că avocații n'au calitatea și dreptul de a ataca cu apel deciziunile, consiliul de disciplină privitoare la înscrierile de apărători;

Având în vedere dispozițiunile art. 123 din legea judecătorilor de pace din 1896, prin care s'a creat instituțiunea apărătorilor, că prin acest text de lege s'a dat în competența președinților de tribunale întocmirea listelor de apărători în condițiunile cerute de ea, iar dreptul de jurisdicțiune disciplinară asupra lor s'a deferit tribunalelor în circumscripția cărora urmau, odată admiși, să-și exercite atribuțiunile.—La 1907 intervenind actuala lege pentru constituirea corpului de avocați, această lege în ce privește pe apărători prevede trei lucruri: 1). Pune principiul că pe viitor asemenea apărători nu

se mai pot admite, 2) deferă consiliul de disciplină căderea de a întocmi, pentru fiecare district, tabloul apărătorilor în exercițiu, în temeiul înscrierilor regulat făcute până la promulgarea legii, 3) scoate pe apărători de sub jurisdicțiunea disciplinară a tribunalelor și-i supune privigherii decanului și consiliului de disciplină respectiv, cu aplicare, în această privință pentru apărători, a aceluiași reguli ca și pentru avocați, (cap. VII, acțiunea disciplinară art. 52—62);

Legea însă nu prevede vreun drept sau vreo cale de atac împotriva admitterilor în tabloul de apărători întocmit de consiliul de disciplină, cum prevede pentru înscrierile de avocați (art. 11 și 13). Aci e de observat că în ce privește dreptul de apel contra ordonanțelor prezidențiale pronunțate în temeiul legii judecătorilor de pace din 1896, deși această lege nu prevede nici ca dreptul de apel, jurisprudența l-a consfințit și cu drept cuvânt în virtutea principiului celor două grade de jurisdicțiune, consacrat de legea de procedură civilă în materie de judecăți în general;

Deciziunile date de Curțile de apel, în urma acestei interpretări, au servit și dănele de bază consiliilor de disciplină care le-a avut în vedere cu prilejul întocmirii tablourilor de apărători;

Având în vedere că acest regim care guvernează situația apărătorilor a dăinuit până la punerea în lucrare a actualei legi a judecătorilor de ocoale din 1908. Pe considerația că organul cel mai nimerit a exercita privigherea disciplinară asupra apărătorilor pentru abateri de la datorile profesionale nu poate fi decât judecătorul de ocol, această lege, prin art. 125 scoate pe apărători de sub jurisdicțiunea disciplinară a decanului și consiliului de disciplină și-i așează sub aceia a judecătorului de ocol;

În urma acestei inovațiuni, situația apărătorilor se prezintă astfel: ei rămân odată pentru totdeauna înscrși în tablourile întocmite de consiliile de disciplină, ale căror deciziuni n'au fost supuse nici unei căi de retractare și ale căror atribuțiuni au încetat, odată misiunea lor îndeplinită; iar în ce privește modul exercitării profesiunii lor, apărătorii pe viitor nu mai depind decât de judecătorul de Ocol al localității unde profesază. În acelaș timp art. 125 din zisa lege a limitat exercițiul dreptului de apărător numai pe lângă o singură judecătorie sau mai bine zis o singură localitate pe lângă care au rămas alipit;

Cum vedem, de la data acestei legi încetează aplicarea pentru apărători a rânduelilor de procedură pentru avocați în materie disciplinară singurile rândueli în privința cărora, prin art. 89 din legea corpului de avocați, apărătorii sunt asimilați cu avocații;

Având în vedere că în lipsa unui text expres de lege, fie în legea corpului de avocați fie în actuala lege a judecătorilor de ocoale, cu privire la dreptul pentru avocați de a ataca cu contestație sau apel înscrierile de apărători în tablourile formate de consiliile de disciplină, ei nu-și pot arogă acest drept, pentru că corpul apărătorilor fiind cărmuit de un regim excepțional, regulile de înscriere și excludere care privesc pe avocați, sunt streine de apărători și nu pot fi aplicabile acestora din urmă, după cum nici apărătorii nu pot contesta admitterile de avocați făcute cu înfrângerea acestor reguli de strictă aplicare;

Având în vedere că acestea fiind principiile de drept și procedură, care separă două sfere exclusive de idei, în zadar apelanții încearcă să-și deducă dreptul lor de apel din termenii art. 11 al legii corpului de avocați;

În adevăr, acest text prevede dreptul procurorului general al Curții de apel sau al unui grup de trei avocați, de a ataca cu apel înaintea Curții, deciziunile consiliilor de disciplină prin care s'au făcut înscrieri de avocați. Ori, acest drept fiind limitat, cum era și logic, numai la înscrierile de avocați, coprinși într'un tablou aparte, format conform art. 9, nu se poate concepe întinderea dreptului de apel, prin interpretare și la înscrierile de apărători prevăzuți în tabloul special întocmit conform art. 89 din citata lege, întrucât acest din urmă tablou privește exclusiv pe apărători și nu regulează situația avocaților. A decide altfel, e a viola o dispoziție de competență și procedură ce nu admite, prin interpretare, lărgirea coprinsului ei de aplicare la o categorie de persoane și la o organizație reglementată în funcționarea ei, de niște rândueți speciale, care, prin această simplă împrejurare că sunt speciale, trebuiesc respectate așa cum sunt țărnuite de lege, că deci, întrucât avocații nu-și sprijină dreptul lor de apel pe un text formal de lege, suntem de părere că apelul lor trebuie respins ca inadmisibil;

În ipoteza că avocații, prin analogie, deși nu e posibilă, în materia ce examinăm, ar putea uza de calca apelului, încă apelul lor e neintemeiat în fond. În adevăr prin art. 89 din legea constitutivă a corpului de avocați, s'a dat consiliului de disciplină competența de a întocmi un tablou de apărători, în exercițiu și „regulat înscrși”;

Prin expresiunile „regulat înscrși”, legiuitorul din 1908 nu a înțeles să acorde acestui consiliu — instanță excepțională — dreptul exorbitant de a revizui însăși situația apărătorilor și de a reforma hotărârile judecătorești care le-a asigurat poziția, ci numai de a examina dacă s'au observat formele prescise de lege, cu prilejul înscrierii lor, făcută conform art. 123 din legea judecătoria de pace din 1896, adică dacă înscrierea lor în liste, s'a făcut în virtutea unei ordonanțe prezidențiale, emise potrivit cu cerințele acestui text, care ordonanță constituie pentru apărători consacarea unui drept definitiv câștigat cu exceptarea cazurilor de fraudă, căci — *fraus omnia corrumpit* — de pildă a cazului când apărătorul nu posedă un titlu judecătorec de înscriere, ori l-a obținut prin amăgire, neavând calitatea de cetățean român, ceea ce face înscrierea inoperantă. Consiliul de disciplină însă nu poate intra în cercetarea din nou a condițiilor cerute de art. 123 din legea jud. de pace din 1896 pentru dobândirea dreptului de apărător, pentru că președintele tribunalului sau Curtea pe calea apelului, examinând actele justificative produse de apărătorii admiși, a interpretat legea cu privire la îndeplinirea condițiilor cerute de ea pentru a fi apărător, iar deciziunea astfel pronunțată trebuie să primească crezământul cuvenit oricărei hotărâri judecătorești cu autoritate de lucru judecat;

Având în vedere că, în speță, nu se poate susține că justiția când a încuviințat dreptul de apărător apelantului, n'a uzat de acest drept suveran de interpretare și apreciere ce-i acordă legea, și că înscrierea s'a făcut în fraudă ei, de oarece și în fapt se constată că apelantul Gheorghiu a fost înscris ca apărător pe temeiul că fusese secretar de parchet clasa II-a la Trib. Căvurlui. Ori, după legea de organizare judecătorească din 1890 (art. 90), combinată cu regulamentul de serviciu interior al greșii tribunalelor făcut în puterea ei, secretarul de parchet la tribunalul Căvurlui este secretar de clasa II-a (art. 2 din regul.). Conform art. 10 din același regulament, condițiile de admisibilitate pentru a ocupa funcțiunea de secretari de parchet clasa II-a sunt aceleași, ca și pentru ajutoarele de grefă, cu care sunt asimilați. Conform art. 123

din legea judecătorilor de pace din 1896, puteau fi apărători cei ce ocupau atunci funcțiunea de Grefier. Prin o mai largă interpretare se admitea că și ajutoarele de Grefă se puteau bucura de acest avantaj al legii ca și Grefierii. Această interpretare, odată admisă, s'a întins de unele instanțe judecătorești și la secretarii de parchet clasa II-a asimilați cu ajutoarele de Grefă;

În baza acestei interpretări în drept a o face președintele tribunalului, și cu care își motivează ordonanța sa, s'a încuviințat și apelantului dreptul de a fi apărător. Deci din momentul în care instanța judecătorească competentă a examinat și statuat că apelantul, sub acest raport, întrunește condițiile legii, spre a fi apărător, această interpretare de rezortul puterii judecătorești, este opozabilă tuturor și nu mai poate fi însușită de o altă instanță judecătorească, tot pe cale de interpretare și cu atât mai puțin discutată din nou de o instanță extraordinară, cum e aceea a consiliului de disciplină căci ar constitui o impietare asupra atributelor judecătorești, și o flagrantă călcare a autorității lucrului judecat, a celui „*res judicata pro veritate habetur*” recunoscut după principiile tuturor legislațiilor într'o temeinică organizare a justiției obligată a respecta drepturile recunoscute și definitiv câștigate, drepturi exercitate în mod constant de la promulgarea legii judecătoria de pace din 1896, de către toți aceia cărora li s'a recunoscut judecătorește dreptul de apărător, trecut astfel în mod irevocabil în patrimoniul lor;

Având în vedere că aceasta e întinderea de aplicare și înțelesul legii pentru constituirea corpului de avocați din 1907, reese și din expunerea de motive a acestei din urmă legi, ca și din rapoartele delegaților Camerei și Senatului — o discuțiune parlamentară nefăcându-se în jurnal art. 89 din lege — care se rostesc destul de categoric că „prin această lege se respectă dreptul apărătorilor deja înscrși” (vezi în special expunerea de motive) — că singura inovațiune a ei este că apărătorii sunt supuși numai la aceleași reguli de disciplină ca avocații, (M. Of. 35 și 42/907); că de asemenea, când s'a discutat în parlament poziția apărătorilor cu prilejul actualiei legi a judecătorilor de ocoale, D-I Ministru al Justiției T. Stelian, în explicațiile date la art. 125 a exprimat aceiași idee că e vorba de o favoare excepțională pentru clasa apărătorilor creată din considerațiuni de înaltă umanitate și echitate, clasă destinată să dispară și că, „favoarea aceasta încetul cu încetul s'a întins cum suntem noi buni și blânzi, și foarte bine că suntem așa, prin o interpretare a legii și la ajutorii de grefă” etc. (vezi Noul codice de ședință al jud. de ocol, unde sunt redată desbaterile, 1180 și 1181);

Având în vedere că dacă s'ar admite prin imposibil că consiliul de disciplină putea intra și în cercetarea condițiilor cerute de lege pentru a fi apărător, consiliul de disciplină din momentul ce la promulgarea legii, a înscris în tablou pe apelant ca apărător, și-a îndeplinit rolul său, fiind prezumpt că a cercetat aceste condiții, așa că apelantul a rămas irevocabil înscris chiar de consiliul de disciplină, că ceia ce se urmărește prin apelul avocaților, depășește înțelesul cel mai larg de aplicare a art. 89 din legea corpului de avocați, pentru că prin el se tinde a se modifica însuși tabloul întocmit de acel consiliu, pe temeiul prerogativei ce-i acordă legea, că deci încă și din acest punct de vedere apelul e neintemeiat, pentru că înscrierea apărătorilor nu poate fi supusă la fluctuațiuni continue, fără a se periclita dreptul lor, și de aceea legea, ca ultim control, dând consiliului de disciplină însărcinarea de a întocmi odată pentru

totdeauna, tabloul apărătorilor existenți la promulgarea noiei legi a corpului de avocați, a rezolvat definitiv această chestiune și a închis pe viitor orice discuțiune asupra ei.

Că dar, pentru toate considerațiile mai sus examinate, suntem de părere a se respinge apelul ca neîntemeiat;

În ce privește apelul făcut de Gheorghiu, care cere a se reforma deciziunea consiliului de disciplină prin care i s'a restrâns dreptul de a profesa ca apărător numai pe lângă judecătoria ocolului Berești, în localitatea căreia domiciliază;

Având în vedere că, dacă pentru recunoașterea dreptului de apărător, numitul apelant are un drept definitiv câștigat, nu tot aceasta se poate susține și de exercițiul dreptului, căci nu trebuie confundat dreptul, în sine, cu exercițiul lui, care poate fi reglementat sau țărmuit prin o lege posterioară, mai cu seamă că e vorba de exercitarea unei profesii libere, pe care, ca atare, legea o poate reglementa din considerațiuni de interes general.

În această privință, observăm că prin art. 125 din legea judecătoriilor de ocoale din 1908, a adus o îngăduire la exercițiul dreptului de apărător ne mai îngăduindu-l pe viitor de cât la reședința ocolului de care atârnă domiciliul apărătorului, unde profesază în mod obișnuit. În adevăr, acest text se pronunță prin al. I. că apărătorii existenți în momentul punerii în aplicare a acestei legi, vor putea continua a exercita profesia lor, însă numai pe lângă judecătoria pe lista căreia figurează, adică numai pe lângă o singură judecătorie, și anume în localitatea unde este domiciliat și unde profesază;

Prin această dispozițiune a legii, care constituie, cum constant s'a rostit Curtea noastră supremă, o inovațiune a legiuitorului din 1896, s'a restrâns exercițiul dreptului de apărător; și nu prin adrese sau circulări posterioare, în contradicție cu legea, poate fi estins, așa că, dacă un apărător în trecut putea să figureze pe listele tuturor judecătoriilor din județ, ei nu mai pot profesă decât în o singură localitate, acolo unde sunt instalați și cel mult poate fi discutabil dacă pot profesă la două judecătoriai desmembrate dintr'una sau aflătoare în aceeași localitate unde domiciliază și profesază, chestiune ce nu prezintă interes în speță, pentru că localitatea Berești nu posedă decât o singură judecătorie; că, deci, întrucât consiliul de disciplină a recunoscut apelantului exercițiul dreptului de apărător în ocolul Berești, deciziunea sa a fost dată cu respectarea dispozițiilor art. 125 din legea judecătoriilor de ocoale din 1908 și de aceea suntem de părere a se respinge și apelul acestuia ca neîntemeiat;

(s) **Corneliu Botez**

O p i n i u n e

Trecând peste faptele acestui proces, ele fiind expuse și cunoscute, chestiunile de fapt discutate de părți și deduse în judecata Curții sunt următoarele:

1. Un număr de 3 avocați înscrisi în tablou au dreptul, ca, conform art. 11 din legea de organizare a corpului de avocați din 1907, să atace cu apel deciziunile consiliului de disciplină privitoare la înscrierea și cantonarea apărătorilor în tablou.

2. Recunoscându-le, în principiu, un asemenea drept, pot ei, după cum o fac în cazul de față, să ceară reformarea acestor deciziuni pe motivele că ar fi nemotivate și greșit s'a dispus înscrierea în tablou a unui apărător, deoarece în mod neregulat fusese admis de președintele

tribunalului prin ordonanța sa, cenzurând și controlând astfel însăși valabilitatea acelor ordonanțe, și

3. Unui apărător, admis prin ordonanța prezidențială a-și exercită profesia sa pe lângă mai multe judecătoriai din același județ, i se poate restrânge acest drept și a-l cantona numai pe lângă o singură judecătorie?

În privința primei chestiuni:

Cred că avocații, în principiu, au și au avut dreptul de a ataca cu apel înaintea Curței deciziunile consiliului de disciplină referitoare la tablourile apărătorilor și în adevăr: Legea judecătoriilor de ocol din 1896 care crează așa zisă clasă a apărătorilor dă în competența președinților de tribunal, ca, în vederea actelor justificative depuse de ei, să admită pe acei cari vor întruni condițiunile legii, făcând o listă de numele lor pe care s'o trimită judecătoriilor, iar în ceiace privește abaterile grave dela datoriile lor profesionale, îi supune jurisdicțiunei tribunalelor;

Și cum această dispozițiune de o favoare excepțională acordată apărătorilor, dictată dintr'un sentiment de înaltă umanitate și echitate, era destinată să nu dureze mult și să dispară odată cu dâșii, cum autorizarea de a putea funcționa ca apărător era încredințată președinților de tribunale, în afară deci de orice bănuială de părtinire sau de rea interpretare și aplicare a legii, legiuitorul consideră aceste tablouri ca definitive și nu prevedea nici-o cale de reformare din partea celor nemulțumiți, omițând însă să prevadă căi de atac atunci când s'ar constată că un apărător a fost înscris prin fraudă sau a pierdut această calitate, dispozițiune care există în legea corpului de avocați din 1864, cu toate că consideră tot ca definitive tablourile de avocați înscrisi până la acea dată;

Legea de organizare corpului de avocați din 1907 se ocupă și de apărători și prin art. 89 după ce proclamă principiul respectării drepturilor câștigate, oprind numai alte noi înscrieri pe viitor, îi scoate de sub jurisdicțiua disciplinară a tribunalelor și-i dă sub aceia a decanului și consiliului de disciplină, obligându-le să facă tablouri și să le trimită judecătoriilor, cu explicațiunea că se va urma aceleas norme ca și pentru avocați în privința acțiunei disciplinare;

Dar în 1908, legea judecătoriilor de ocol se modifică din nou și prin art. 125 păstrând sistemul legii din 1896, după ce reamintește principiul că apărătorii existenți în momentul punerii ei în aplicare vor putea continua profesia lor, ia acțiunea disciplinară din competența consiliilor de disciplină și o dă instanțelor judecătorești;

Nu vorbește însă nimic de tablourile apărătorilor cari după legea din 1896 se făceau de Președintele tribunalului, iar după legea avocaților din 1907 de consiliul de disciplină, dar de aci nu se poate deduce, cred, că legiuitorul a înțeles că tablourile apărătorilor deși definitive, să rămână și absolut irevocabile și să nu se mai refacă în nici un caz, așa că un apărător, odată înscris, să nu mai poată fi șters chiar când s'ar constată că a fost înscris prin fraudă sau că în urmă a pierdut acest drept de a profesă, ci reese din contră că a voit să lase tot în competența consiliului de disciplină facerea tabloului, urmând în totul regulele aplicabile tablourile avocaților și completând astfel lacuna ce există în legea judecătoriilor pe care o modifică;

Deci regulele privitoare la facerea tablourilor și căilor de reformare din partea celor nemulțumiți fiind aceleas pentru apărători ca și pentru avocați, întrucât legea corpului de avocați din 1907 nu prevede altele, și aceste regule în lipsă de o dispozițiune contrarie care să le abroge, urmând să-și aibă aplicarea și sub actuala

lege a judecătorilor de ocol din 1908 în privința apărătorilor, dispozițiunile art. 11 din menționata lege a corpului de avocați, care dă dreptul la 3 avocați înscrși în tablou să atace oricând cu apel la Curte deciziunile consiliului de disciplină prin care s'a dispus înscrierea unui avocat, ca și acelea ale articolului precedent 10, care recunoaște un asemenea drept, și avocatului, șters din tablou, sunt și au rămas în vigoare și își au aplicarea lor și în ceea ce privește pe apărători;

A nu admite această interpretare, ar urmă, ca consecință, a nu recunoaște nici apărătorului D. T. Gheorghiu dreptul de a apela deciziunea consiliului de disciplină care l' cantonează la o singură judecătorie, întrucât în actuala lege a judecătorilor de ocol nu găsim nici o dispozițiune care să-i recunoască un asemenea drept, ceea ce ar fi periculos, căci, orice s'ar zice și oricari ar fi motivele, necontestat este că sunt avocați cari nu privesc cu ochi buni pe apărători;

In ceea ce privește a 2-a chestiune:

De asemenea fără cea mai mică îndoială cred, că legiuitorul din 1907 nu s'a gândit un singur moment să recunoască dreptul avocaților de a cenzura și controla hotărârile judecătorilor și dacă în aprecierea lor vor găsi că magistrații au interpretat și aplicat greșit legea să-i nesocotească hotărârea și efectele ei, și să ștergă din tablou pe un apărător care își exercită de mai mulți ani profesiunea în baza dreptului recunoscut de magistrat, căci în acest sistem s'ar răsturnat cu totul principiile generale de drept cari guvernează organizarea judecătorească și a corpului de avocați, și cari supun din contră deciziunile consiliului de disciplină controlului instanțelor judecătorești, în caz de contestație din partea celor interesați;

De aceea, după părerea mea, interpretarea înțelesului cuvintelor „regulat înscris“ din art. 89 al legii corpului de avocați care proclamă respectarea dreptului apărătorilor existenți în momentul aplicării legii, este că legiuitorul a voit să lase consiliilor de disciplină dreptul de a examina dacă nu cumva un apărător profesează în baza unei simple toleranțe, sau a vreunui act care nu emană de la președintele tribunalului, singur în drept a-i înscrie ca apărători, și, în caz afirmativ, să dispună ștergerea lui, iar nu să examineze însuși validitatea ordonanței prezidențiale, cu dreptul de a anulă în efectele ei;

Așa că, oricât talent s'ar pune în susținerea tezei contrare, ea — după părerea mea — nu e conformă nici cu textul și nici cu spiritul legii;

Dar admitând că aceasta a fost intențiunea legiuitorului și noi interpreții trebuie să ne supunem legii, și în acest caz încheerea consiliului de disciplină din 14 Aprilie 1907 care înscrie pe D. T. Gheorghiu în tabloul apărătorilor, căci prin aceea din 31 Ianuarie 1908 consiliul nu face decât a dispune publicarea tabloului, urmează să-și producă efectele sale și apelul avocaților, să se respingă ca nefondat, de oarece favoarea de a exercita profesiunea de apărător, printr'o largă și bine voitoare interpretare dată, de doctrină și jurisprudență, legii, s'a întins și la ajutoarele de grefieri și prin urmare și secretarilor fie parchet clasa II-a, cu cari după legea de organizare judecătorească sunt asimilați în totul, fiind supuși la aceleași condițiuni de admitere, de avansare etc;

In ce privește a 3-a și ultima chestiune;

Dacă examinăm legea judecătorilor de Ocol din 1896 care după cum am arătat a creat clasa apărătorilor, vedem că legiuitorul prin art. 123 le dă dreptul de a

practică pe lângă judecătoriile de ocol, iar nu pe lângă o singură judecătorie, și în acest sens însărcinează pe Președintele tribunalului a alcătui o listă pentru fiecare judecătorie a apărătorilor admiși a exercita profesiunea;

Președintele Tribunalului Covurului care admite pe D. T. Gheorghiu a-și exercita profesia de apărător, interpretând această lege, prevede în ordonanța sa că-l autoriză a-și exersa profesiunea pe lângă toate judecătoriile din județ, și din nimic nu rezultă că în această privință hotărârea sa nu ar fi conformă cu textul legii; Din dispozițiunile legii corpului de avocați din 1907 și discuțiunile urmate în corpurile legiuitoare, rezultă în mod neîndoios, că legiuitorul înțelege să le respecte și să nu le știrbească în nimic acest drept, și să poată profesa pe lângă toate judecătoriile din județul unde au fost înscriși, și ca dovadă că așa a fost înțeleasă și interpretată legea, consiliul de disciplină din Galați a și făcut tablouri de toți apărătorii înscriși și le-a trimis tuturor judecătorilor, după cum se constată din dosar; iar prin legea judecătorilor de ocol din 1908 nu se aduce iarăși nici o știrbire acestor drepturi, căci nu rezultă din textul art. 125, iar autorul legii, d-nul Ministru Toma Stelian, cu ocazia votării legii a declarat în cameră, răspunzând interpelărilor ce i se făceau, că a păstrat sistemul legii din 1896; că nu îi se aduce nici o jignire, întrucât nu a ridicat și nu a restrâns nici unul din drepturile acordate, prin acea lege; și aceste declarațiuni le traduce în fapt, făcând cunoscut tuturor judecătorilor din județul Covurului prin adresa No. 23472 din 13 Octombrie 1908 și comunicând și consiliului de disciplină a avocaților prin adresa No. 23474 cu aceeași dată, ambele aflate la dosar, că apărătorii admiși a-și exercita profesiunea pe lângă mai multe judecătorii, din acest județ sunt îndreptățiți a-și exercita și pe viitor profesiunea lor nu numai pe lângă acele judecătorii, dar chiar și pe lângă judecătoriile din nou înființate prin acea lege;

Toate aceste împrejurări mă îndreptătesc a crede că întrucât apărătorului D. T. Gheorghiu prin ordonanța prezidențială i se acordase dreptul de a practica pe lângă toate judecătoriile din județ, în contra legii și cu dela sine putere consiliul de disciplină prin decizia sa din 5 Noembrie 1914, i-a restrâns acest drept și l-a cantonat numai la judecătoria Berești, așa că apelul său contra acestei deciziuni este întemeiat, iar apelul avocaților cari cer ștergerea lui cu totul din tabloul apărătorilor, urmează a fi respins ca neîntemeiat.

(s) A. Bârsescu.

Rugăm stăruitor pe onorații noștri abonați din provincie ca abonamentele datorite să le achite prin mandat postal direct la Redacția ziarului *Curierul Judiciar*, pe numele d-lui Codreanu, proprietarul ziarului, singurul în drept a face încasările, sau la prezentare redactorului nostru d-l Ion Bacicu sau incasatorului D. Niculescu, legitimați cu autorizație specială în schimbul numai a chitanțelor cu stampila ziarului, ce vor liberă din registre cu matcă, iar cei din capitală să plătească ea și până acum, vechiului nostru incasator Tudoroiu sau C. Petculescu.

A apărut: *Legea și Procedura electorală*, ediția IV, de G. St. Bădulescu. — Prețul 3 lei.

A apărut: *Conferința dela Haga și Declarațiunea de războiu*, de Iorgu Radu, doctor în drept, magistrat. — Prețul 1 leu.

A apărut: *Noțiuni de Drept administrativ*, de nibal Teodorescu, docent universitar. — Prețul 7 lei.